

A szaki

Hosszú éveken át jártam a Mariška szállodába. Volt házi telefonközpontjuk, annak a működéséről kellett gondoskodnom, hogy ne csak a szálloda alkalmazottainak, hanem főleg a hat emeleten elszállásolt vendégeknek se kelljen minden kicsiségért a portára gyalogni.

Annak idején egy alkalommal sor került a szálloda kiszolgáló helyiségeinek és folyosóinak festésére. Megjelent hát ott a festő és mázoló. Alacsony, köpcös, széles és jócskán hosszú orrú, nagy szürke szemű bácsi. Érdekes volt a vezetékneve – Kohútiknak (Kakaska) hívták. Mozgása nyugodt, kimért volt, mintha minden lépésnél meggondolta volna, hogyan lenne jobb lépni. A folyosó végén, ahol a telefonközpont helyisége is volt, működött a büfé, ott meleg étel is kapható volt. Ha a munkám engedte, ki is használtam mindig. Ott ismerkedtünk meg. Az én ifjúkorom idején a munkafegyelem nem volt olyan szigorú, mint manapság, s mivel a bácsi mint embertípus is érdekelt, időnként fizettem neki egy sört vagy fél deci vodkát, így aztán szívesen mesélt nekem mindenről, amiről csak kérdeztem. Hatvanöt éves volt, sok mindent átélt már, és szemlátómást örült, hogy megoszthatja velem tapasztalatait. Sok jót tanultam tőle. Óva intett főleg az alkohol mértéktelen fogyasztásától. Jogában állt. Soha – bármilyen hévvel is kínáltam – nem ivott többet egy sörnél és fél deci vodkánál. És azt sem minden nap. Tátott szájjal hallgattam őt, mert Kohútik mester nemcsak beszélt az alkohol káros hatásáról, de be is mutatta – mint a színpadon. Ahogy nekem a folyosón mutatta, miként támoanyag az ember, ha több vodkát iszik a kelle-ténél, hát úgy előrebukott, hogy orrával csaknem a padlót súrolta. Lábai térdben megroggyantak, alig tudott pár lépést tenni. Ha az ember bortól rúgott be, szerinte egészen másként tántorgott. Bármennyire is igyekezett előrehaladni, fordítva sikerült. Az ilyen embert kitartóan vitte hátrafe-lé, úgyhogy végül rendszerint hanyatt esett, mindkét kezével igyekezett megtámaszkodni a földön. Kohútik mester szerint az a szerencsét-len járt legrosszabbul, aki elbódult a komló illa-tától, és agyonitta magát sörrel. Amikor bemu-tatta, hogy mit művel az ilyen iszákossal, az egyik faltól a másikig tántorgott. Néha előrebu-kott, majd hátra, majd egyik oldalról a másikra, miközben egyhelyben topogott, mintha káposztát gyúrt volna a hordóban. Olyan is volt, aki hetykén nyújtogatja bal karját a feje fölé, mintha valami fiatalos nótába akarna kezdeni, jobb te-nyerével meg a tarkóját támasztja alá. Kohútik mester szaki volt ezekben a dolgokban. Látni, mikor bemutatta az olyan egyént, aki úgy itta le magát, hogy keverte a sört, bort meg a pálinkát,

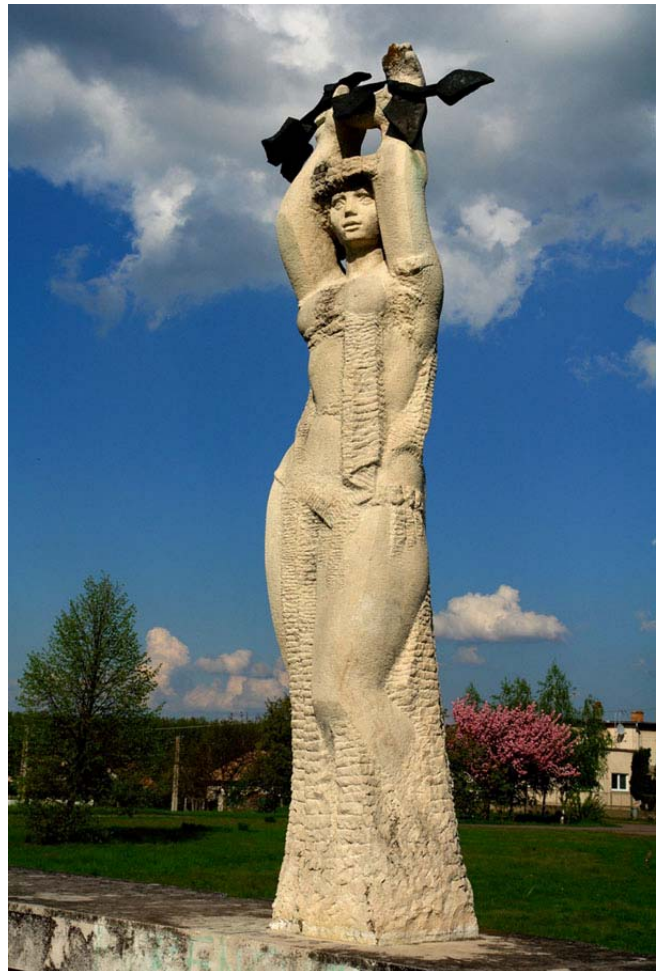
számomra olyan rendkívüli élmény volt, amit szóval leírni nem is lehet. Csupán annyit mon-dok, hogy az ilyen ember végül haza se jutott, rendszerint az utca árkában kötött ki, ami szá-mára nem is volt a legrosszabb. Ám ha a vasútál-lomásra vetődik, ott biztosan összetűzött volna a rendőrökkel, mivel holtbiztosan megpróbálta volna – mindenféle grafikont figyelmen kívül hagyva – indítani a vonatokat. Kohútik mester-nek alig volt néhány foga.

Selypített. Amikor kezdtek járni hozzánk a vendéglátóipari szakiskola csinos lányai szakmai gyakorlatra a nem kevésbé csinos szakoktatójukkal (meg a konyhában is csupa csinos, fiatal, vonzó nő dolgozott), nem álltam meg, és meg-kérdeztem tőle:

– Mester úr, mennyi gyönyörű nő van a vilá-gon! Mondja, mitévők legyünk velük mi, szegény férfiak?

Kohútik mester hozzám hajolt úgy, hogy raj-tam kívül senki se érthesse:

– Hogy mit tegyünk velük mi, szegény férfiak? Semmi mást, csak szeretni, szeretni és szeretni! – selypítette bizalmasan, majd indult a dolgára.

Nagy János: A mi leányunk
(sziléziai márvány, bronz, 6/4-es méret)